

оня ми ти приемникъ като живъ човѣкъ! У свѣта нѣкожде пъятъ и свирятъ, а ти се чини, че сѫ тука предъ тебе.

— Чудесно изобретение! — дума въ себе си Симонъ, а ржката все продължаваше да го щрака.

— Сега ще ви говори докторъ Пенчевъ, — съобщи радиото.

Веднага докторъ Пенчевъ, като че бѣше срѣдъ хората, почна да разправя, какъ човѣкъ може да се предпази отъ лоша зараза, когато се нарани.

Симонъ трепна и се заслуша.

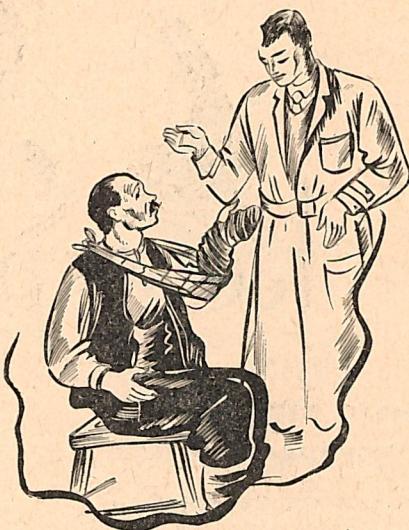
— Нищо и никаква рана понѣкога може да умори човѣка, — захвана докторътъ, — ако не знаемъ, какъ да се предпазимъ. Затова първата работа е да се измие и изчисти раната съ нѣкоя обеззаразителна вода, която ще ви дадатъ въ аптеката. Ако сте въ село и нѣмате аптека, ще промиете раната съ спиртъ или съ ракия. Ако и това нѣма, съ топла вода и сапунъ. Направете хубава промивка и се не бойте! Ако не сте взели мѣрки и усѣтите болки и зачеряване, търсете лѣкаръ, колкото се може по-скоро! . . .

Симонъ трепна при тия думи. Той викна съседа си Коля, каза му нѣщо. Коля също отиде, впрегна каручката, и

двамата веднага заминаха въ близкото голѣмо село, кѫдето имаше лѣкаръ.

Лѣкарътъ го прегледа и му каза:

— Ако още два часа бѣше закъснѣлъ, никой не можеше да те спаси. Сега само малкиятъ пръстъ ще ти отиде. Трѣбва да се отрѣже.

Привечерь Симонъ и съседътъ му Кольо се връщаха съ каручката въ село.

— Знаешъ ли, Кольо, — говорѣше Симонъ ободренъ. — Не ме боли вече. И треската ми мина. Ама отиде ми пръстето, отрѣза го пустиятъ му докторъ.

— Нали си спаси живота! — каза Кольо. — Безъ пръстче ще можешъ пакъ да си рабо-